

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa K.K.
przeciwko G. Sp. z o.o. w K.
z udziałem interwenienta ubocznego E.B.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od G. Sp. z o.o. w K. na rzecz K.K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek

zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lutego 2019 r., pozwana G. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wskazała na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt.: 4) k.p.c. Wniosek ten nie odniósł skutku.

Powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Tymczasem skarżąca w uzasadnieniu tej przesłanki zaprezentowała wywód prawny sprowadzający się w istocie do zakwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przed Sądem II instancji oraz takich ustaleń i ocen poczynionych przed Sądem Okręgowym w G.. W konsekwencji skarżąca wskazała, że zachodzi oczywista zasadność jej skargi wobec naruszenia w toczącym się postępowaniu sądowym przepisów prawa materialnego tj.: art. 65 k.c. Jak wskazała strona pozwana, naruszenie to nastąpiło w skutek błędnej wykładni przez Sądy obu instancji oświadczenia woli interwenienta ubocznego, E.B. w zakresie rzekomego wypowiedzenia łączącej E.B. ze stroną pozwaną umowy

cesji wierzytelności na kwotę 50 tys. DM. Skarżąca podniosła, że wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego w (...), interpretacja ta nie uwzględniała osobistych uwarunkowań dotyczących interwenienta ubocznego, w tym kontaktów stron poprzedzających złożenie oświadczenia woli w przedmiocie powyższej cesji, jak też takich kontaktów o charakterze następczym, w tym też kontekstu sytuacyjnego towarzyszącego tej czynności prawnej. W dalszej kolejności skarżąca zauważyła, że oddalenie przez Sąd II instancji, złożonego w apelacji, przez Spółkę G. Sp. z o.o. w K., wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania E.B. w świetle podniesionych zarzutów apelacyjnych i stanowiska interwenienta ubocznego, ze wskazaniem, że powyższy środek dowodowy jest bezzasadny i zbędny, oznaczało dopuszczenie się przez ten Sąd oczywistego błędu, a w efekcie przekładało się na oczywistą zasadność skargi. W konkluzjach skarżąca wskazała, że dokonana przez Sąd Apelacyjny w (...) wykładnia oświadczenia woli interwenienta ubocznego, E.B. w zakresie rzekomego wypowiedzenia łączącej E.B. ze stroną pozwaną umowy cesji wierzytelności na kwotę 50 tys. DM, nie uwzględniała ustalonych zwyczajów i kolidowała z zasadami współżycia społecznego.

Mając powyższe na względzie wskazać należy, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo w sytuacji, kiedy podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty, przy czym zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji. Niedopuszczalne jest zatem formułowanie argumentów na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej przez wyrażenie dezaprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku sformułowane przez skarżącą wbrew zakazowi

konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związania ustalonymi w sprawie faktami nie prowadzi do wniosku o oczywistej zasadności skargi. W konsekwencji rozważań w przedmiocie oceny wykazania przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. brak jest podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie przesłanka ta została przez Spółkę G. Sp. z o.o. w K. w sposób właściwy wykazana. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, a którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as]

jw